

TISZTELT ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG!

Alulírott Kalmár László, [REDACTED] alatti lakos, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 19.B.30.810/2015/18.sz. ítélete, illetve az azt megváltoztató 23.Bf.6859/2016/8.sz. törvényszéki másodfokú ítéletet visszaváltoztató 12.Bhar.362/2016/8.sz. táblabíróági ítéletének megsemmisítésére irányuló, 2017. június 24. napján kelt alkotmányjogi panaszom tárgyában 2017. október 30-án kelt, **IV/2005-1/2017.** számon küldött, többirányú felhívásukban foglaltaknak határidőben eleget téve, az alábbiak szerint

NYILATKOZOM:

A személyes adataim nyilvánosságra hozatalához – kizárólag a **jelen ügygel (IV/2005/2017.) kapcsolatban!**

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/2005-3/2017.	
Érkezett: 2017 NOV 13. <i>Seivel</i>	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: db	

HOZZÁJÁRULOK.

1

Az alkotmányjogi panaszom hiányosságaira történt figyelemfelhívást megköszönve, a tisztelt Alkotmánybíróság által alakilag megfelelőnek tartott és már befogadott IV/1017-0/2017. számú, ugyancsak becsületsértési marasztalás kapcsán előterjesztett alkotmányjogi panasz mintájára a kérelmemet az alábbiak szerint **pontosítom**, illetve **egészítem ki**:

Alulírott az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban „Abtv.”) 27. §-a alapján benyújtott **alkotmányjogi panaszomat** az alábbiak szerint terjesztem elő:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az **Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján** állapítsa meg a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság **12.Bhar.362/2016/8.** számú jogerős ítéletének (a továbbiakban „Jogerős Ítélet”) alaptörvény-ellenességét. Kérem, hogy Jogerős Ítéletet semmisítse meg, mivel az sérti az Alaptörvény **IX. cikk (1) bekezdésében** garantált véleménynyilvánítási szabadsághoz fűződő alapjogomat, illetve a **(2) bekezdésben** garantált sajtószabadsághoz, valamint szabad tájékoztatáshoz fűződő alapjogomat, továbbá a **XXIV. cikk (1) bekezdésében** foglalt tisztességes eljáráshoz, konkrétan a velem szemben hozott contra legem döntés kellő mértékű és tartalmú indoklásához fűződő alapjogomat, valamint az **R) cikk (2) bekezdésében** foglaltakat is azáltal, hogy a büntetőjogi felelősségem megállapítása során egyáltalán nem vette figyelembe az Alkotmánybíróság irányadó döntéseiben kifejtett alkotmányossági követelményeket: olyan publicisztikai vélemények miatt mondta ki büntetőjogi felelősségemet, amelyeket a Független Újságíró Szövetség 00190-es számú tagsági igazolványával rendelkező újságíróként a közvélemény szabad tájékoztatása körében publikáltam egy közfeladatot ellátó, kiemelt közhatalomgyakorló, egykoron politikai szerepet vállalt, fokozott tűréshatárra kötelezett „botrány-ügyészről”, akinek a tevékenysége évtizedek óta rendre vált ki felháborodást a társadalom széles köreiben és kerül a média keresztútjába – nem egyszer már kifejezetten közügynek számít! -, és amely vélemények az Alaptörvény IX. cikke (1) és (2) bekezdésének védelme alatt állnak, és amelyek védelmét az

Alkotmánybíróság következetes precedensjoga egyértelműen biztosítja, továbbá a sérelmezett ítélet úgy változtatta meg a nyilvánvalóan megalapozott, logikus és tisztességes indoklással alátámasztott felmentő ítéletet, úgy állapította meg a büntetőjogi felelősségemet, hogy nyíltan szembement az e körben teljesen egységes és következetes – az alkotmánybírósági határozatokon és az EJEB joggyakorlatán alapuló – bírói gyakorlattal, nem alkalmazta a Kúria kifejezetten ilyen esetekre vonatkozó elvi bírósági határozatában foglaltakat anélkül, hogy erre a kvázi contra legem eljárására és döntésére a tisztességes eljárás követelményének megfelelő, közérthető magyarázattal, indoklással szolgált volna.

AZ INDÍTVÁNYOZÓI JOGOSULTSÁG

Az alkotmányjogi panasz az **Abtv. 27. §-án** alapul, amely szerint az **Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja** alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés a panaszos Alaptörvényben biztosított jogát sérti és az ügyben további jogorvoslati lehetőség nem biztosított a panaszos számára. A **Be. 416. § (4) bekezdése** szerint további bírói felülvizsgálatnak nincsen helye, ha a terhelt bűnösségét harmadfokú bíróság ügydöntő határozata állapította meg. Következésképpen további jogorvoslati vagy rendes bírói felülvizsgálati út nem áll rendelkezésemre.

A Jogerős Ítélet érdemére nyilvánvalóan kihatott a panaszban kifejtett alaptörvény-ellenesség.

2 Az alapul fekvő büntetőeljárásban a Pesti Központi Kerületi Bíróság (PKKB) 19.B.30.810/2015/18. számú ítélete becsületsértés vétségében bűnösnek talált és pénzbüntetésben részesített. Ezt követően fellebbezésem eredményként a Fővárosi Törvényszék 23.Bf.6859/2016/8. számú ítélete bűncselekmény hiányában felmentett, majd a harmadfokú büntetőeljárásban a Fővárosi Ítéltábla 12.Bhar.362/2016/8. számú jogerős ítéletében ismét megállapította bűnösségemet és 2 év próbára bocsátás intézkedést alkalmazott velem szemben. Megjegyzem, hogy ebben a harmadfokú eljárásban valójában a Szegedi Ítéltábla bírái jártak el, és még abban a tekintetben sem sikerült fenntartani azt a látszatot, hogy ez maradéktalan módon a Fővárosi Ítéltábla ítélete lenne, hogy az ítéletet kézbesítésére használt hivatalos borítékon is a Szegedi Ítéltábla szerepel feladóként. Az ügyáthelyezést ez a panasz nem kifogásolja, de azért rámutatok arra az anomáliára, hogy nem tesz jót a Fővárosi Ítéltábla reputációjának, ha a Szegedi Ítéltábla alkotmányosértő határozata kerül be a bírósági határozatok könyvébe.

Álláspontom szerint a Jogerős Ítéletben a bűnösség megállapítására törvénysértő módon és a szólásszabadságra, illetve a sajtószabadságra, a szabad tájékoztatásra, továbbá a közszereplők és kiemelt közhatalom gyakorlók magasabb tűrési kötelezettségére, valamint a tisztességes eljárásra, illetve azon belül az indoklási kötelezettségre irányadó alkotmányos szempontok figyelmen kívül hagyásával került sor.

Következésképpen a Jogerős Ítélet megsemmisítését kérem.

A TÉNYÁLLÁS, A HÁTTÉR, AZ ELŐZMÉNYEK

A megállapított tényállás szerint egy publicisztikámban [REDACTED] főügyész [REDACTED] csahosának tituláltam, a Hupikék Törpikékhez hasonlítottam, a velem szemben általa indított eljárást koncepciós eljárásnak minősítettem, továbbá azt állítottam (?), hogy nevezett libáért vette a diplomáját, mindezzel pedig megsértettem ennek a kiváló embernek a fenemód nagy becsületét.

[REDACTED] mindenen előtt pimasz viselkedése okán, de alacsony növése és fizikai gyengesége miatt katona korában mindenhol kiközösítették, csúfolták, megvetették. Már ekkor elhatározta

valószínűleg, hogy „jönnek ezek még az ő utcájába”. Aztán amikor hatalomhoz jutott és a [REDACTED] féle politikai körök felkarolták, eljött az ő ideje...

A nevével még [REDACTED] „tündöklése” idején találkoztam publicistaként, mikor is meghurcolt idős katonatisztek, illetve nem egy esetben már csak ezek özvegyei, gyermekei kerestek meg és mesélték el – okiratokkal alátámasztva –, hogy hogyan rendezett velük szemben részben eléggé el nem ítélt kormányzati célok szolgálatában, részben vélhetően korábbi sérelmeire visszavezethető személyes bosszúból különféle boszorkányüldözéseket – koncepciók eljárásokat – [REDACTED] Legjobb tudomásom szerint a több tucat ilyen boszorkányüldözésből írd és mondd: egyetlen egy nem vezetett eredményre, hacsak nem tekintjük eredménynek az idős, beteg, nyugdíjas katonatisztek egészségének megromlását, illetve nem egy esetben szükségesnél korábbi eltávozásukat az élők sorából ezeknek a meghurcolásoknak köszönhetően.

Személyesen akkor kerültem vele konfliktusba, amikor egy befolyásos pénzügyi-politikai körökből származó személy direkt utasítására velem szemben is egyértelműen koncepciók eljárást koholt: bírók hamis megvádolásával vádolt meg hamisan azok után, hogy előbb a saját kollégája, majd a Legfőbb Ügyészség is megállapította – *jogerősen!* –, miszerint az általam írtakban semmi nem utalt egyik bíró esetében sem nem hogy bűncselekmény elkövetésére, de még felróható mulasztásra sem. (2 évig álltam úgy alaptalanul gyanúsítás hatálya alatt, hogy utóbb kiderült: az eljárásban érintett két bíró vonatkozásában nem hogy hamisa vád, de még becsületsértés sem merülhetett fel: egyrészt egyáltalán nem állítottam róluk semmit, másrészt a kifejezéseim semmilyen objektíve sértő jelleggel nem bírtak!)

[REDACTED] az 50-es évekre emlékeztető gyanúsítást produkált: nem volt hajlandó elárulni azt sem, hogy tényszerűen mivel gyanúsít, mégis mit állítottam egyáltalán, ami valósága esetén bűncselekménynek minősülne, és persze nem igaz. Én pedig kémkamerával felvettem ezt a gyalázatot és kitettem a YouTube-ra, aminek következtében még a tengeren túlról is szervezetek követelték ennek a gyalázatnak az orvoslását, [REDACTED] azonnali eltávolítását az ügyészségről.

[REDACTED] gyorsan kizárták az ügyből, ez azonban csak formaság volt: az ügy folytatására kijelölt [REDACTED] nyíltan megmondta nekem, hogy ha nem azt teszi, amit [REDACTED] szeretne, azonnal kirúgnák. Ez odáig fajult, hogy az ügyésznő nekem megmutatta, hogy az egyik tanú – a II. és III. Kerületi Bíróság lesüllyedt, idült alkoholistává züllött, több tucatszor fegyelmi elé állított bírója – egyértelműen hamisan vallott, de amikor megkérdeztem tőle, hogy egyrészt miért nem tárta a tanú elé a közokirati bizonyítékokat, miért nem szembesítette azzal, hogy nem mond igazat, másrészt miért nem tesz eleget a Be. 171. § (2) bekezdése szerinti szignalizációs kötelezettségének, sokat mondóan – hangfelvétellel igazolhatóan – ennyit válaszolt: „Kalmár úr! Maga szerez nekem másik állást?!“

[REDACTED] pedig egy másik ügyben tanúként idézett be. Eleinte diplomatikus úriemberként viselkedett, aztán viszont elküldte a titkárnőt... Várt egy kicsit, majd megkérdezte, hogy netán most is nálam van-e az a „kütyü” – aminek köszönhetően kikerült a YouTube-ra –, majd amikor közöltem vele, hogy az most nincs nálam, a lift felé menet halkán sziszegve megfenyegetett, hogy ha még sokat ugrálok, elmeszakértővel fog kicsináltatni, megvannak ehhez a megfelelő emberei, a megfelelő kapcsolatai. Amikor beszálltunk a liftbe, szívélyes mosollyal kvázi átkaroltam és tegező formában megkérdeztem tőle: „Mit mondtál kisfiam? Megismételnéd? Hátha rosszul hallottam!” [REDACTED] a szó szoros értelmében remegett, mint a kocsonya, és mire a lift leért, a nadrágja felől félreérthetetlen szag kezdett áramlani...

Ráadásul [REDACTED] figyelmét elkerülte, hogy amikor a „kütyüről” kérdezett, nem azt mondatm neki, hogy most nincs nálam semmi, hanem azt, hogy az a kütyü nincs nálam. Nem is hazudtam neki: ezúttal egy másik „kütyü” volt nálam... Így aztán ez a fenyegetőzése is a YouTube-on landolt.

Ilyen előzmények után került sor az inkriminált publicisztikám elkészítésére és megjelentetésére.

AZ ALAPTÖRVÉNY, ILLETVE AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁGI GYAKORLAT, AZ EJEB IRÁNYMUATÁSAI

A 13/2014 (IV.18.) AB határozatban (a továbbiakban „2014 Abh”) az Alkotmánybíróság már az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében foglalt véleménynyilvánítás szabadsága keretében fejtette ki a rágalmazás és a becsületsértés megítélésére alkalmazandó elveket. Ezen elvek egy része a Római Egyezményből származik, más része a korábbi alkotmánybírósági gyakorlat, különösen a 36/1994 (VI.24.) AB határozat (a továbbiakban „1994 Abh”) folytatását jelenti. A korábbi alkotmánybírósági gyakorlatot megerősítette a 7/2014 (III.7.) AB határozat (a továbbiakban 2014 Abh2).

A 2014 Abh az ügy elbírálása során több tekintetben is jelentős. Egyrészt, míg az Alkotmánybíróság korábban normakontroll típusú eljárásokban fejtette ki álláspontját, ebben az ügyben már egy alkotmányjogi panasz keretei között fejtette ki a közügyeket érintő vélemények és tényállítások során figyelembeveendő alkotmányjogi követelményeket. Másrészt, a döntés a rágalmazás büntetőjogi szankcionálhatósága tárgyában született és az kitér a becsületsértés büntethetőségének alkotmányjogi korlátaira is. Megerősíti az 1994 Abh alapgondolatát, azt a rágalmazás és a becsületsértés büntethetőségére alkalmazza, továbbá továbbfejleszti a közérdekű, illetve közügyekben történő megszólalásra alkalmazandó magasabb mérce alkalmazásának felfogását.

Így az Alkotmánybíróság a 2014 Abh Indoklás [33] pontjában és az azt követő pontokban emlékeztet arra, hogy az alapjogok érvényesülésének minimális mércéjeként fogadja el a nemzetközi jogvédelmi mechanizmusok által biztosított jogvédelmi szintet. Ezek között említi a Balsai István által írt többségi vélemény a tényállítás és a vélemény közti különbségtételt, és az értékítélet-vélemény tekintetében megerősíti, hogy **a túlzó, vulgáris kifejezést használó megnyilatkozás is védett** egy plurális demokráciában.

4

Az a szűk kör, amelyben az Egyezmény nem oltalmazza a sértő véleménykijelentéseket, az mások **minden előzmény nélküli öncélú** bántása vagy a közügyekkel össze nem függő, öncélú támadása. Ennek legjobb példája a *Skalka, kontra Lengyelország* döntés, amelyben egy már elítélt nevezte kreténnek a végrehajtási bírót.

A BECSÜLETSÉRTÉS ESETÉRE VONATKOZÓ ALKOTMÁNYOS KÖVETELMÉNYEK

A fentiekkel összhangban az Alkotmánybíróság a 2014 Abh Indoklás [38] pontjában és az azt követő pontokban foglalja össze, hogy milyen szempontok és mércék szerint dönthető el, hogy egy-egy közérdeklődésre számot tartó témában eszközölt nyilvános közlés büntetőjogi megítélése összhangban álljon az Alaptörvény IX. cikkében és emellett a Római Egyezmény 10. Cikkében biztosított véleménynyilvánítás szabadságából fakadó követelményekkel.

Elsőként mindenképpen azt kell megvizsgálni, hogy a kijelentés a közügyek szabad megvitatásával áll-e összefüggésben. Az eljáró büntetőbírók figyelmét nyomatékosan és visszatérően felhívtam arra, hogy az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint immáron nem pusztán közszereplői, vagy közhatalom gyakorlói státuszról van szó, hanem a közügyek szabad megvitatása a releváns minősítő körülmény. Így a 2014 Abh2 Indoklásának [47] pontja kifejezetten kiemeli, hogy a közügyek megvitatása körében elhangzó véleménynyilvánítás megítélésnek fókuszában elsődlegesen nem a kifejezéssel érintett személy státusza áll, hanem az, hogy a megszólaló milyen kérdéssel összefüggésben fejezte ki véleményét.

Az nem kérdés, hogy [REDACTED] tevékenysége, életútja, a ténylegesen sajnós kormány alá rendelt, csupán papíron „független” ügyészség égisze alatt folytatott politikai szereplése, a több tucat tisztességben megőszült katonatiszt gyalázatos meghurcolása, illetve önmagában az, hogy az ilyen tevékenységet ma Magyarországon büntetőjogi felelősségre vonás helyett magas beosztásba helyezéssel honorálják, illetve

ezzel összefüggésben az is, hogy ma hazánkban az ügyészségen nem szakmai szempontok alapján, hanem kapcsolati tőke alapján osztogatják a pozíciókat, hogy vezető beosztásba lehet kerülni a nullától nem sokban különböző szakértelemmel, ütőképes jogi szaktudás nélkül, továbbá az, hogy több, mint fél évszázaddal Péter Gábor és az ÁVH után még mindig előszeretettel gyártanak koncepciós eljárásokat – sőt még mindig vannak kifejezetten erre szakosodott „mesterek”, mindez vastagon közügy, közérdekű probléma!

Másodsorban, és kapcsolódva az előző szemponthoz, a bíróságoknak azt kell megvizsgálniuk, hogy milyen körülmények között született meg a kifogásolt kijelentés. Ennek keretében a vélemény kontextusát, annak előzményeit, tartalmát és célját is meg kell vizsgálni. ([39] pont.) A Jogerős Ítélet ezt annak ellenére elutasította és/vagy elmulasztotta, hogy erre külön felhívtam a figyelmet.

A fentiekből az Alkotmánybíróság a [40.] pontban azt a következtetést vonta le, hogy mások emberi méltóságának megsértéséhez az Alaptörvény akkor nem nyújt védelmet:

(a) ha az közügyek vitatásnak körén kívül eső, így a magán- vagy családi élettel kapcsolatos öncélú sértő közlésekkel kapcsolatos, amely célja pusztán a megalázás, illetve a bántó vagy sértő kifejezések használata [szintén a 7/2014 (III.7.) AB határozatban], illetve

(b) a közéleti vitában kifejtett vélemény akkor nem védett, ha az abban megfogalmazottak „az emberi méltóság korlátozhatatlan magját sértik, így az emberi státusz nyilvánvaló és súlyos becsmélésében öltenek testet”. Ilyen kifejezés a bírói gyakorlat szerint a féreg vagy általában az állati minőségre történő utalás, amely esetekben valamely ember emberi mivoltát, méltóságát vonja kétségbe a használt becsmélő kifejezés.

Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint ez a minősítés és mérce fejezi ki a tolerancia határait. Mindezeket a szempontokat a Jogerős Ítélet annak ellenére nem vette figyelembe, hogy az Alkotmánybíróság azt is kimondta (a 2014 Abh. [40] pontjában), hogy „a közéleti kérdéseket érintő véleménynyilvánítási ügyekben eljáró büntetőbíróságok számára nemcsak az Alkotmánybíróság jelen határozatának rendelkező része, hanem az indoklásban kibontott elvi jelentőségű alkotmányos mérce alkalmazása is kötelező”.

Az engem elmarasztaló PKKB és a Fővárosi Ítéltábla nem vette figyelembe az alkotmányos mércét; mi több, nem is vettek tudomást ezekről az alkotmányos követelményekről, sőt ezekkel egyenesen szembe mentek! Itt kell kiemelni: a PKKB első fokú eljárásban maga az ügyész kifejezett elvárásként fogalmazta meg a bíróság felé azt, hogy MENJEN SZEMBE AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁGGAL. Kifejezetten arra hivatkozott, hogy bár az Alkotmánybíróság valóban védi az ilyen véleménynyilvánításokat, a büntetőbírósági gyakorlat már jó ideje következetesen szembe megy az Alkotmánybírósággal és ehhez egyrészt joga van, másrészt – az ügyész szerint! – ezt helyesen teszi, mivel – idézem! – „Egy alkotmánybíró lehet liberális, de egy büntető bíró nem lehet az!” (Erről is készült felvétel, fent van ugyancsak a YouTube-on.)

A bíróság pedig a vádat képviselő ügyésszel egyetértve arra hivatkozott, hogy a büntető bírósági ítélkezési gyakorlat az utóbbi időben „szembemegy” az Alkotmánybíróság IV/2950/2015., illetve 13/2014. (IV. 18.) AB határozataiban foglaltakkal, illetve az ezekben hivatkozott EJEB gyakorlattal, miszerint:

Az Egyezmény valamennyi véleményt védelemben részesít függetlenül attól, hogy azok támadóak, sokkolóak vagy zavaróak, hiszen ezt követeli meg a demokratikus társadalmak alapelveiként működő tolerancia, pluralizmus és a nyitottság követelménye [EJEB, *Castells kontra Spanyolország* (11798/85), 1992. április 23., 42. bekezdése].

A sajtószabadság a „házőrző kutya” küldetését ellátva a közügyek nyilvános vitatásának garantálásán keresztül óvja a demokratikus közéletet. Ez a szerep pedig a **túlzó, sőt a provokatív, adott esetben vulgáris vélemények közlését is szükségszerűen magában foglalja** [EJEB, *Prager és Oberschlik kontra Ausztria* (15974/90), 1995. április 26., 38. bekezdése; EJEB, *Bergens Tidende kontra Norvégia* (26132/95), 2000. május 2., 48–50. bekezdések]. Ezt az EJEB nemcsak lehetőségként, hanem a demokratikus országokban a

sajtó kötelességeként fogja fel {EJEB, Goodvin kontra Egyesült Királyság [GC] (17488/90), 1996. március 27., 32. bekezdés}.

A büntetőjogi szankció mindig súlyos marasztalást jelez. A bűnösség megállapítása, a bűnös szó kimondása nem lebecsülhető stigmával jár. A magyar állam nevében eljáró bíróság olvassa az elítélt fejére, hogy bűnös. Én ezt, mint jogtisztelő és jogkövető magyar állampolgár nagyon komolyan veszem. Vállalom a felelősséget minden tettemért – a hibáimért is! –, de sérelmesnek tartom az olyan ítéletet, amely a szólás- és sajtószabadság védelme alatt álló kijelentésem miatt szab ki rám próbára bocsátás intézkedést.

KIJELENTÉSEIM, ILLETVE KIFEJEZÉSEIM ÉRTÉKELÉSE

Az előzményi indokoltóság, valamint kiprovokálság egyértelműen kitűnik a tényállásból: [REDACTED] olyan szerepre vállalkozott már [REDACTED] idejében, aminek ismeretében számolnia kellett azzal, hogy rövid időn belül közutálatnak fog örvendeni, hogy kritikák, támadások kereszttüzébe kerül. Amikor pedig elvállalta velem szemben a koncepciók eljárás levezénylését, ugyancsak számolnia kellett azzal, hogy már nem az ÁVH pincéiben vagyunk, már nincs lekötözve a kiszemelt áldozat. Azaz még a korlátlan hatalom birtokában sem lesz kényszerítés számára az, amit elvállalt.

6

A kifejezéseim továbbá semmiképpen sem az emberi méltóság korlátozhatatlan magját érintik. Nem az emberi státusz nyilvánvaló és súlyos becsmérését jelentette. Nem neveztem undorító féregnek, patkánynak, más, emberi mivoltot tagadó szörnyszülöttnek. Egyáltalán, állatnak sem neveztem, mert egyrészt állatbarát vagyok – *egy állat soha nem tenné meg egy másik állattal mindazt, amit [REDACTED] megtett számos embertársával a karrierje érdekében!* – másrészt mert legalábbis genetikailag vitathatatlanul ember. És az hiszem, ez a határvonal az Alkotmánybíróság felfogása szerint. Csupán csahosnak, hupikék törpikének neveztem, ami nem hogy a közügyet érintő témában, de bármilyen szöveggörnyezetben is legfeljebb az egyéni érzékenységet sértheti, de az objektív mérce, illetve az Alkotmánybíróság mércéje szerint megengedhető. Másrészt az ellenem indult eljárást koncepciók – azaz előre eldöntött – eljárásként értékeltem, ami ugyancsak kulturált, az emberi méltóságot nem érintő kifejezés, egyébként pedig klasszikus és gyalázkodástól mindenképpen mentes (!) értékítélet. A diplomája megszerzésével kapcsolatban pedig nem tényállítást tettem, hanem népies szólással mondtam értékítéletet a szakmai hozzáértéséről, ami ugyancsak alkotmányosan védett véleménynek, bírálatnak, kritikának minősül.

Sorra véve ezeket:

Ami a „**csahos**” kifejezést illeti, tartalma szerint arra utal, hogy valaki valakinek a „fegyverhordozója”, végrehajtó embere, az érdekeinek kiszolgálója. Kétségtelenül negatív élel bír, azonban semmiképp sem gyalázkodó, a jelen esetben pedig nem is indokolatlanul bántó – vitathatatlan ténybeli alappal bíró, a társadalom 99%-a által osztott – vélemény, ami a mai társadalmi közbeszéd ismeretében még egy átlagember esetében sem éri el azt a szintet, ami indokolhatná a büntetőjogi védelem – az ultima ratio (!) – alkalmazását, nem hogy egy fokozott tűrőhatárra kötelezett kiemelt közhatalom gyakorló esetében.

A „**hupikék törpike**” kifejezés arra a groteszk helyzetre utal, amikor egy hatalommal felruházott, vasággal együtt 50 kilós pimasz elkezd fenyegetni egy nála kétszer nagyobb embert. (*Engem Woody Allen „Fog a pénzt és fuss!” című komédiájának elejére emlékeztetett, amikor a sztár által megelevenített vagy 30 kilós, 150 magas Virgil Starkvell elkezdte keményen rázni az öklét a 2,5 méteres kosárlabdás néger óriás felé...*) És persze utal arra az általános tapasztalatra, hogy a „pici embereket” olykor fékezhetetlen hatalomvágy fűti, és bizony nem egyszer komoly bajhoz vezetett, amikor hatalmat adtak a kezükbe. (Lásd: Sztálin, Rákosi,

Mengele, Göbbels, Slomo Morel, és még sorolhatnám oldalakon keresztül.) Ugyanakkor maga a kifejezés semmiképp sem durva, bántó élő, különösen hogy a hupikék törpikék kifejezetten pozitív, a gyerekek által imádott rajzfilm és mesefilm figurák.

A „**konceptió eljárás**” viszont önmagában nem válik gyalázkodóvá attól, hogy valakiket esetleg az 50-es évekre emlékeztet. (Egyébként pedig a Központi Nyomozó Főügyészség sajnos számos más tekintetben is sokakat emlékeztet az Andrássy út 60-ra – alagsori kazamata-szerű kihallgatók, rejtett megfigyelő ablakok, stb. -, nem a [REDACTED]-féle eljárások a fő okai ennek az asszociációnak.) A koncepció eljárás fogalma egyszerűen azt jelenti, hogy valamely eljárás valójában előre eldöntött, az elején már tudja a nyomozó hatóság, hogy mit fog kihozni a végén. Ezt pedig ebben az ügyben maximálisan be is igazolta azóta az idő. Előre eldöntött eljárások mindig voltak, vannak és lesznek is, amíg maga az emberi nem létezni fog. (Ezzel kapcsolatban pontosan és támadhatatlan logika mentén fejtette ki az álláspontját dr. Vukovich Orsolya tanácselnök és a tanácsának tagjai a másodfokú felmentő ítéletben, az általuk leírtakat legfeljebb tagadni lehet – ahogy tette ezt a harmadfok -, de cáfolni nem!)

Végezetül ami a „**libáért vette a diplomáját**” kifejezést illeti, ezzel kapcsolatban már ott csúsztat a jogerős ítélet, amikor ezt a kijelentést a diploma megszerzésének módjára vonatkozó tényállításként értékeli, miközben egyértelműen egészen mást jelent a köztudatban: nem a diploma megszerzésének módjára, hanem a diploma értékére vonatkozik és még véletlenül sem tényállítás, hanem egy közismert népies szólással kifejezett vélemény, értékítélet. (Ezzel kapcsolatban is pontosan és támadhatatlan logika mentén fejtette ki az álláspontját [REDACTED] tanácselnök és a tanácsának tagjai a másodfokú felmentő ítéletben, az általuk leírtakat e tekintetben is legfeljebb tagadni lehet – legalábbis annak, aki vagy mindenáron meg akar felelni valakinek, vagy mindenáron ki szeretné nevetetni önmagát -, de cáfolni nem!)

Ráadásul ebben a konkrét kérdésben a harmadfokú bíróság egyenesen szembe ment nem csak az Alkotmánybírósággal, de a Kúria kötelező érvényű elvi bírósági határozatával is anélkül, hogy ezt a szembe fordulást bármilyen értékelhető magyarázattal, indoklással alátámasztotta volna:

A **8/2013. büntető elvi határozat** szerint valamely jogvita tárgyával összefüggésben valakinek a szaktudását bíráló, hozzá nem értését szemléletesen (népi szólás használatával) kifejező véleménynyilvánítás sem rágalmazást, sem becsületsértést, de még becsületsértés szabálysértését sem valósítja meg.

(Ráadásul ez én esetemben még közügynek is számított a kérdés, hiszen ügyész szaktudásáról volt szó!)

Ehhez képest tehát engem a Fővárosi Ítéltábla nevében eljárva a Szegedi Ítéltábla olyasmiért ítelt el jogerősen, ami nemhogy bűncselekményt, de még szabálysértést sem valósít meg!

(Erre tekintettel a harmadfokú ítéletet hozó tanács tagjai egy szót nem szólhatnak, ha akként fejezném ki a véleményemet az ítéletükkel kapcsolatban – sértő szándék nélkül, stílusosan –, hogy bizony nem csak [REDACTED] hanem ők is libáért – vagy hogy őket idézzem: a zsidóság étkezési protokolljának megfelelő viziszárnyasért – vették a diplomájukat.)

A TISZTESSÉGES ELJÁRÁS ÉS A MEGFELELŐ INDOKLÁS ALKOTMÁNYOS KÖVETELMÉNYE

Az Alkotmánybíróság a IV/333/2016.sz. határozatában azzal semmisített meg egy jogerős büntető ítéletet, hogy az indokolási kötelezettség nem egyfajta „nyűg”, hanem **a tisztességes eljárás egyik legfontosabb garanciális eleme.** Ha egy a legkevésbé sem nyilvánvaló, contra legem jelleget mutató, büntetőjogi alapelvekkel, elvi bírósági határozatokkal ellentétes ítélet nincs megfelelően megindokolva – *nem derül ki belőle, hogy a bíróság milyen megfontolásból ment szembe a hatályos joggal, illetve a következetes bírói*

gyakorlattal, vagy éppen az egyenes logikával -, akkor ez önmagában is a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjog alkotmányos szintű sérelmének minősül! A határozat szerint:

[26] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes bírósági eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes bírósági eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon {lásd 7/2013. (III. 1.) AB határozat Indokolás [34]}.

A jelen ügyben (is) megállapítható, hogy nem teljesítette az ítéletábra indokolási kötelezettségét akkor, amikor az ügy egyik leglényegesebb részéről, az adott tényállásra nyilvánvalóan vonatkozó 8/2013. büntető elvi határozatban foglaltak nem alkalmazása okairól nem adott számot határozatában. Másrészt ennek kapcsán az is megállapítható, hogy az ítéletábra önkényesen járt el akkor, amikor erre a jogkérdésre nyilvánvalóan vonatkozó jogi normát – *a Kúria elvi bírósági határozatában foglaltakat* - az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése ellenére nem alkalmazta.

Változatlanul fenntartom egyebekben azt az álláspontomat is, hogy a bizonyítási szabályok is mindenre egyaránt kötelezőek az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése alapján.

8

Így becsületsértés esetében a vádat terheli annak bizonyítása is, hogy az elkövető részéről fennáll a szándékosság – *mint kötelező tényállási elem!* -, ami azt jelenti, hogy az elkövető tisztában van a kijelentései becsület csorbítására objektíve alkalmas voltával.

Ha pedig valamely kifejezés(ek) objektíve sértő, vagy nem sértő voltával maguk a bírák sincsenek tisztában – *az egyik szerint sértő, a másik szerint nem az, a harmadik szerint meg „határeset”* -, akkor mégis milyen alapon tekintheti a bíróság bizonyítottnak, hogy az elkövető részéről fennáll a szándékosság, hogy biztosan tudta azt, amit a bírók sem tudnak biztosan?!

Megítélésem szerint senkit nem lehet elítélni olyan bűncselekményért, aminek az elkövetési magatartása pontosan nem definiált, valakinek a bűnös vagy ártatlan volta nem múlhat kizárólag azon, hogy a becsület fogalmát éppen mennyire komolyan vevő bíróhoz kerül az ügye. Senkitől nem várható el, hogy tisztában legyen olyan büntetőjogi kérdésekkel, amelyek bírók között is vita tárgyát képezik, amelyekre nézve még a bírók között sincs egységes álláspont, egységes megítélés.

2017. 11. 11.

tisztelettel:

Kalmár László

